

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Isagoge Ad Amorem Divinvm

Pennequin, Pierre

Antverpiae, 1661

§. 4. Ob Humilitatis defectum gratiarum fluenta impediri.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47132](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47132)

cipuum locum habere voluit. An te inter illos numerari tibi gloriosum esse non censes? An non rogas? An non ardentibus desiderijs efflagitas?

12.
Si in faci-
mus, su-
mus dae-
monis af-
fectu.

6. Si despici, si vilis haberi refugis, si ad aliquem tui contemptum excandescis, & de vindictâ cogitas, meritò malè de te ominari debes, & inter Dæmonis affectas, qui caput est super omnes filios superbiæ, numerare; atque eandem, cum illo alijsque superbis castigationem pertimescere. Diabolus ob solam abjectionis & despicientiæ fugam è cælo in æternum exitum ruit; Adam ab eodem in ambitionis barathrum coniectus, de Paradiso voluptatis in ærumnas innumerabiles pessum abiit: cur tu eadem à tua superbia non times? te miror, quorum insaniam imitere, eorum exitus non perhorrescere. Heronem post partem ætatis in eremo cum virtute transactam superbiæ aurâ pestilente afflatum, atque ob id à Deo derelictum, per varia vitiorum genera volutatum, vix demum in fine pœnitentiæ anchoram invenisse legimus.

Exempla.

Alter Valens nomine, pluribus annis cum laude in solitudine cõsumptis, Dæmonis fallaciæ, sui nimia existimatione tumens, januam aperuit, & ab eo deceptus, ac in vitia præceps datus, vix tandem carcere inclusus, vinculisque

Idem.

constrictus, ac Religiosorum adjutus precibus, post annum resipuit. Sed maxime formidabilis est Heronis miserandus exitus, qui cum in summa abstinentiâ, & orationis assiduitate, cæterarumque virtutum studio quinquaginta duos annos exegisset, de se præsumens, suoque præfidens judicio, à Dæmone illusus, angelorumque ministerio sustentandum ratus, in altissimum puteum se præcipitem dedit, & membris omnibus luxatus, triduo, nullo pœnitentiæ, aut resipiscentiæ argumento, miserabiliter obiit.

Cassianus
coll. 2. 16.

§. 4.

Ob Humilitatis defectum gratiarum fluentia impediri.

IN hac assertionem conveniunt Sancti Patres: Quid est, inquit S. Bernardus, quod incessanter orantes & supplicantes non possumus ad eam, quam desideramus, gratiæ abundantiam pervenire? Putatis quia avarus factus est Deus, aut inops, aut impotens, aut inexorabilis? absit hoc, absit; sed ipse cognovit figmentum nostrum: ne forte, ut antè dixit, elationis vitium incurramus, sicut enim iste corporeus sol, licet bonus sit & valde necessarius, ta-

13.
Superbia
gratias
impedit.
Hom. 4. 16.
P. 16. 16.
Sui habi-
tat.

men fervor ejus si temperatus nō fuerit, infirmo capiti, & splendor infirmis oculis nocet; nec est solis culpa, sed infirmitatis; sic etiam sol justitiæ est. In eandem sententiam gravibus verbis concurrunt S. Bonaventura: Non est mirum, inquit, si inopes simus virtutū, cum matrem & custodē virtutum scilicet humilitatem, tam alienam à nobis sentiamus. Quid enim causæ est, quod ille, qui dives est in misericordia, Pater cælestis; qui etiam pro dilectione, quā dilexit nos, proprio Filio non pepercit, sed pro nobis omnibus tradidit illum; quid, inquam, causæ est, quod nos tam inopes gratiarum & virtutum reliquit, quasi non sit ei cura de nobis? Nimirum aut desidia nostra in causa est, quod non instanter quærimus eum, ut debemus; aut superbia, quia etsi quærimus instanter, videt tamen Deus nos pronos esse, ut inde extollamur, & fieret nobis ipsa donorum ejus sublimatio altioris occasio ruinæ.

Hinc bene ratiocinatur S. Augustinus: cum Deus naturā suā sit liberalissimus, consequens esse, ut gratiæ denegandæ causa ab homine, non à Deo; concedendæ verò non ab homine, sed à Deo petatur: causa autem cur Deus illam non det, est, quia homo sibi dona ejus arrogat, inde extollitur, laudem captat, & Deo fura-

tur, quod Dei est. Fons verò hujus arrogantiae est Amor proprius; quia enim homo in rebus creatis amat se quàm maximè, idèd aliena bona sibi arrogat, & fingit esse sua, suāque industriā parta: mala verò sua dissimulat, quasi non sua; parva bona extollit, magna mala diminuit, & abscondere nititur. Cum verò maximus Dei hostis sit amor proprius, quid mirum si hosti perfido donis suis cum summa injuria abutenti, non patrocinetur; manumque in largiendo contrahat & superbię materiam subtrahat Deus?

Hoc ipsum familiari similitudine explicat S. Gregorius: Bonus cibus, inquit, quibusdam nocet, non vitio sui, sed stomachi: è contra venenum interdum prodest, dum cum alijs compositum sumitur, ut in theriacā; ita malis virtus nocet, dum inde extolluntur; bonis interdum vitium prodest, dum inde humiliantur. Hinc antè monuerat, ut gratijs & virtutibus cautè utamur nihil, quæ inde nobis arrogemus: Deum enim, quia de medicamento vulnus facinus, ipsum facere de vulnere medicamentum; ut qui virtute percutimur, vitio curemur, & qui humilitatem currentes fugimus, ei saltem cadentes adhareamus.

Nec alicui hoc mirum videri debet; cum enim Deus sit pru-

Iiii 3 den.

Lib. 1. de
Profectu
Rel. c. 33.

Lib. 4. con-
tra Iulian.
c. 3.

14.
Simile à
Cibo.
Lib. 34.
mor. c. 17.

Lib. 33. c.
11.

15.
Ne super-
bus ijs a-
butatur in
dammum
suum.

dentissimus architectus; cur quæ-
so, gratiarum suarum domicilium
supra arenam ædificet, quod con-
tinuò vento superbiæ concussum
in præceps iturum prævidet? cum
vino cælesti ad rerum æternarum
amorem segnes mortalium men-
tes velit allicere; cur copiosè il-
lud in eos effundat, quos temu-
lentiâ de re cta ratione dejectos,
inde sibi plaudere, laudes captare,
& benefactoris oblitos, se ipsos
gloriosè videt supra ceteros attol-
lere? an non esset hoc infano gla-
dium porrigere, & rem pretiosis-
simam luto, sordibusque Deo
cælitibusque odiosis miscere; nul-
lo fructu, sed in miseriam, &
nunquam satis descendam abutē-
tis perniciem?

§. 5.

Quomodo Vir humilis in
subitis humilitationibus
se gerat.

16.
Sensu ani-
mi in hu-
miliatio-
nibus.

Imitatur Regium Vatem, qui
in similibus quadruplici cogi-
tatione velut armaturâ se com-
munit. 1. Deum omnium even-
tuum, præterquam peccati, au-
ctorem intuetur, & dicit: ob-
mutui, & non aperui os meum,
quoniam tu fecisti, amove à me
plagas tuas: quasi dicat: Liben-
ter contumelias, & opprobria,
quæ tu paternâ severitate ordina-

Psalms. 38.

sti, excipio: amove tantùm pla-
gas tuas, hoc est, excæcationem,
obdurationem, & similes, quibus
ut iudex, non ut Pater, peccato-
res obstinatos persequeris. 2. In
te spem omnem, inquit, meam
collocavi, ac commisi tuæ boni-
tati causam meam. 3. Ne dum
commoveor, supergaudeant ini-
mici, & propter impatientiam
meam lætitiæ, & consequenter
peccandi occasionem accipiant.
4. Quia propter peccata, in fla-
gella non tantùm linguarum, sed
verborum sum paratus; semper
enim de peccato expiando cogi-
tabo, & quomodo pro illo satis-
facere possim, ero sollicitus.

Hinc S. Bernardus nos monet,
ne (cum sine scandalo fieri potest)
nos excusemus; sed accusemus
potius, & confiteamur, & qui ma-
gni nominis umbram, & perso-
nale quoddam figmentum perfe-
ctionis apud homines induimus,
conscientiæ nostræ cognoscent-
es paupertatem non usquequa-
que recedamus à veritate, & ve-
ritas liberabit nos.

Nec aliquibus grave videtur
hoc ex animo confiteri; sed cum
hoc ipsum ab alijs nobis objicitur
repentino quodam vulnere ita in-
terdum percutimur, ut tacere aut
dissimulare non possimus, in quo
defectum humilitatis prodimus.
Audiamus hac de re S. Gregori-
um. Indiciū veræ confessionis
est,

Psalms 37.

17.
Non se
excuset
humilia-
tus.

De vitia
Solitaria.

1. 22. m. 11. 10.